

IN THE WOODS

DORPSHUIS DE FURS

Grayson Capps & Corky Hughes

Saturday 04 Nov 2017

Grayson stond twee keer eerder op ons podium en dat was een feest. Een ras-entertainer die met zijn muziek een terechte vertegenwoordiger is van de “Melting Pot”, die New Orleans muzikaal ook wel genoemd wordt. Geboren en getogen in Alabama en groot geworden met de verhalen en muziek van zijn vader en vrienden, verhuist hij al snel naar The Big Easy, alwaar hij in veel bands speelt en deze voormalige portier van wereld club Tipitina’s doorbreekt met zijn bijdrage aan de soundtrack van de film “A Love Song For Bobby Long”. Begeleid door zijn trouwe begeleider Corky Hughes garant voor een spetterende avond.

”\”Take AMERICAN SONGWRITER

”\”Take the poetry of Texas troubadour Townes Van Zandt, combine with Steve Earle’s edgy attitude and stir with a little cup of the bayou-blues (think Howlin’ Wolf) and you start to get a taste of Capps’ scrumptious gothic gumbo.\” - AMERICAN SONGWRITER

Southern Travels

Het is altijd een genoegen om bekende artiesten weer terug te zien. De uitwisseling van wederzijdse herinneringen geeft je een mooie inkijk in de werking van de menselijke geest. Want eenieder herinnert zich weer een ander detail. Maar samen kom je tot een redelijk congruent verhaal. Veel gebeurd en toch niet echt veranderd. Nog steeds een vriendelijke en geïnteresseerde man die de “Niet lullen maar poetsen mentaliteit” vormgeeft. Zijn gehuurde AMP had een lichte brom, maar dat was nu eenmaal zo. In zijn eigen woorden; “Who cares about a little buzz, I’ve been buzzing all my life”. Enig zelfinzicht is hem niet vreemd.

Ga je met Grayson op muzikale reis dan beland je qua verhalen en toonzetting in de romans van William Faulkner. Alles ruikt, voelt en klinkt naar het zuiden van de US. Van ingetogen ballads naar bluesy licks tot aan whomper stomper ritmiek en gitaarwerk wat we kennen van een andere zuiderling, Tony Joe White. Wanneer de gitaren van Corky en Grayson elkaar lijken te vinden ontstaat er magie. Die ooit eens is omschreven door Keith Richard als de “The noble art of weaving”.

De personages in de verhalen zijn gewone mensen die ook wat van het leven proberen te maken. Een vriend van hem die na betaling van \$ 50 online nu gecertificeerd dominee was en mensen kon trouwen en tevens een religieuze gemeenschap kon oprichten, bracht er zelf niet veel vanaf toen hij ging trouwen en bij het uitspreken van de gelofte zo stoned van de dope en tequila niet meer kon uitbrengen dan met getormenteerde stem. “Love is uuh Love” en zo door. Grayson had ook nog wel een boodschap voor ons als je nare dingen zegt tegen de ander dan onthoud hij dit altijd en aardige en mooie dingen worden eerder vergeten, ze hebben in ieder geval niet zo’n impact en blijven niet hangen. Ook verwees hij naar de polarisatie in de US op dit moment. Om vervolgens ons weer mee te nemen van macro naar microniveau, wanneer hij ons laat kennis maken met Washboard Lisa, ook wel Washboard Annie genoemd. De vrouw die mooi was van lelijkheid met een abnormaal ontwikkelde duim als gevolg van het bespelen van de washboard in de straten van New Orleans, is inspiratie voor auteur Robbins en de band Soul Asylum. Maar ook voor Grayson zo vertelde hij: “Ik werd verliefd op New Orleans en op Lisa vanaf de eerste kennismaking met beiden”. Een reis die ons natuurlijk ook brengt bij Tipitina’s waar hij ons eerder over vertelde gewerkt te hebben. De club waar het borstbeeld van Professor Longhair, een sleutelfiguur in de ontwikkeling van de muziek uit New Orleans, door iedereen over het bronzen hoofd wordt gestreeld met het voorspelbare effect op de verandering van kleur van het bronzen beeld. Even buiten New Orleans in een klein plaatsje langs de Mississippi beheerde Jim het beste BBQ-restaurant in de wijde omgeving genaamd: “The Shed”. Voor de extra inkomsten is “moonshinen” een lucratieve bezigheid. Aangezien deze streek een warm klimaat heeft kon men beschikken over kokosnoten en op basis daarvan werd de drank gestookt. Een verraderlijk drank omdat het zo smooth naar binnen glijd. Met het spelen van de song “Coconut Moonshine”, nemen Corky en Grayson je geleidelijk op muzikale wijze mee door de verschillende stadia van dronkenschap, die de dame in kwestie ondergaat na het drinken van verschillende glazen van dit duivelse vocht. Een staande ovatie resulteerde in twee toegiften een over de begraafplaatsen in New Orleans omgeven met mystiek en voodoo rituelen. Tevens leren we dat mensen niet in de grond worden begraven maar bovenop elkaar in graven worden geplaatst. Anders zouden de lijken gaan drijven in de moerassige bodem waarop New Orleans is gebouwd. Zo vertelde Grayson dat dit toch gebeurde tijdens Katrina. De laatste was een song en gelijk ode aan Johnny Cash, die dik tevreden zou zijn met deze uitvoering. Een optreden dat varieerde van ingetogen ballads tot steviger werk, waar in de solo’s Grayson zittend op zijn stoel soms half staand van zich af trappend en stampvoetend zijn muziek nog meer emotie mee gaf. De druilerige en vochtige atmosfeer in Leusden leek uitgekozen om ons op deze avond in het zuiden van de US te wanen.

1.Scarlett Roses

2.Hold Me Darlin’

3.Bag Of Weed

4.You Can’t Turn Around

5.Thankful

6.New Again

7.Taos

8.Moving On

9.Poison

- 1.I See You
- 2.Lorraine's Song
- 3.Highway 42
- 4.Song For You
- 5.May We Love
- 6.I Can't Hear You
- 7.Washboard Lisa
- 8.Coconut Moonshine
- 9.Wail And Ride
- 10.Graveyard
- 11.Folsom Prison Blues [Johnny Cash]

All tracks by Grayson Capps except where noted

Grayson Capps |vocals, acoustic guitar, harmonica

Corky Hughes|electric guitar

www.graysoncapps.com